

Introit: *Blaze muži, který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, který nesedává s posměvači, nýbrž si oblíbil Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. Je jako strom zasazený u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas, jemuž listí neuvadá. Vše, co podnikne, se zdaří. Se svévolníky je tomu jinak: jsou jak plevy hnané větrem. Na soudu svévolní neobstojí, ani hříšní v shromáždění spravedlivých. Hospodin zná cestu spravedlivých, ale cesta svévolníků vede do záhuby.* (Žalm 1)

Píseň

Modlitba

Čtení: Jan 8, 31-47

Píseň

Text kázání: **Co se člověka zmocní, tím je zotročen. Jestliže tedy ti, kdo poznáním Pána a Spasitele Ježíše Krista unikli poskvrnám světa, znovu se do nich zapletou a podlehnou jim, budou jejich konce horší než začátky. (2. Petrova 2, 19b-20)**

Bratři a sestry,

v jedné chvátce se zpívá, **už nejsem otrokem, jsem Božím dítětem**. Pán Ježíš nás vysvobodil z otroctví strachu, z pout hříchu, z různé nečistoty, vlastně i z otroctví smrti a všelijakých dalších věcí, které mohou člověka svazovat a trápit. To je pravda Božího slova. Je to ale skutečně pravda v mém a ve tvém životě? Jsi svobodný a šťastný? Jsi-li křesťan, tedy ten, který odevzdal svůj život Kristu, pak by to tak mělo být.

Na druhou stranu, stále žijeme ještě v tomto těle, proto stále trvá nebezpečí i pro nás křesťany, že se ve slabosti do područí nějakého otroctví zase můžeme dostat. Ovšem, co je třeba podotknout, Pán Ježíš nám svým vítězstvím na kříži daroval se svobodou také Ducha svatého. A v jeho moci můžeme vítězit! Umrtvovat všechna pokušení a nenechat se tak svázat ničím zlým. Velice ale právě záleží na tobě a na mě, zda žijeme z moci Božího Ducha, anebo jestli dovolíme, aby se nás zmocňovalo něco, co nás od Boha vzdaluje a opět nás spoutává. Pokud se totiž otevřeme něčemu zlému a znovu se necháme něčím zotročit, pak, jak to píše apoštol Petr, **ty konce mohou být horší, než začátky**. Přečtěme si k tomu celý tento verš: **Jestliže tedy ti, kdo poznáním Pána a Spasitele Ježíše Krista unikli poskvrnám světa, znovu se do nich zapletou a podlehnou jim, budou jejich konce horší než začátky**.

To slovo, bratři a sestry, je obrovským varováním. A je mnoho křesťanů, kteří se Bohu vzdálili, a nakonec Ho i opustili, a jejich konce opravdu nebyly moc dobré. Málo se o tom mluví, ale je to tak. Opustit Boha ale neznamená vždycky jenom přestat chodit do církve. Opustit Boha je mnohdy pomalý a nenápadný proces. Začíná to pozvolna. Nenápadně se člověk kolikrát na něco upne, nebo se něčím nadchne, anebo naopak něčím se začne trápit, nechá se svázat nějakými starostmi, nebo něco se v jeho životě stane. Člověk se zklame sám v sobě, nebo v druhých, nebo ho nějaká životní těžkost zlomí. Pak může přijít i nějaké naštvání na sebe, nebo i na Boha, že nepomohl, modlitby nevyslyšel a člověk Bohu pomalu přestane důvěřovat. Přestane se modlit, přestane se na Boha obracet, přestane se sytit Božím slovem. A radostné srdce se začne měnit v hořký pelyněk. V usychající strom, který přestal být zasazen u vod. Apoštol Petr o lidech vzdálených Bohu říká, že jsou jako **prameny bez vody, mračna hnaná bouří**. Prameny bez vody, to možná někdy zažíváme, když jsme znaveni. Ale pokud jdeme k Bohu, můžeme znovu načerpat. Pokud ale k Bohu nejdem a začneme se sytit např. svým hněvem, sebelítostí nebo hořkostí, pak se stáváme vlastně otroky těchto pocitů a trápení. Je to jako bychom se obraceli místo k živému Bohu, k nějakému bohu hněvu nebo bohu trápení a přitom nevěděli, jak z toho ven. **Co se člověka zmocní, tím je zotročen**. Někdy stačí tak málo, něco se nedaří a my potřebujeme vypustit páru. Možná si někdy připadáme jako mračna hnaná bouří emocí a vášní. Říkává se ovšem, že **d'ábel lidi žene, ale Bůh vede**. Odpověz sám sobě, jak ty sám zvládáš těžké životní zkoušky? Jsi hnán, anebo veden? Na tom se někdy ukáže, na koho spoléháš a komu patříš. Někdy i my křesťané se necháme vést anebo přímo i hnát svými vášněmi. Pokud máme vašeň pro Krista, pak se nebojme projevit své emoce. Avšak apoštol Petr mluví o tom, že jsou i vášně, které doslova poskvrňují. A o těch, **kdo se svévolně ženou právě za poskvrňujícími vášněmi**, říká, že **je Bůh uchová pro den soudu**. Sám si zhodnot' ve svém životě, zda tvůj životní styl, jsou léta plná Božího pokoje a spoléhání na Něj, anebo jsou to jen roky neklidu, trápení a zloby. Všichni, bratři a sestry, potřebujeme skutečně žít svá léta z moci Boží lásky, nikoliv být pod mocí toho nenávidného Zlého!

A proto bychom se měli chránit všech vášní, které poskvrňují. Které vášně to tedy jsou, které poskvrňují nejen tělo, ale i duši a vlastně i pověst člověka? Není to např. jen všelijaká sexuální nečistota, nevěra, cizoložství. Je to také opilství, nestřídmost, ale i hádky, rozbroje, hněv, zlost, hořkost, sebelítost, neodpuštění, nevděčnost, nespokojenost, reptání, vzdor. Jako křesťané máme všechny prostředky k tomu, abychom těmto poskvrnám nepropadali, abychom prohlédli jejich zálužnost. **Vždyť přece Boží vůlí je pro každého křesťana, aby chodil v Boží přítomnosti, aby se nechal proměňovat Božím slovem, aby jeho charakter dorůstal do Kristovy podoby, nikoliv aby se jeho srdce odvrátilo od Boha, a stalo se opět neklidné a zlé a všelijak spoutané**. A tak si znovu a znovu potřebujeme ujasnit, jestli jsme skutečně vydali své životy Bohu. Jestli o nás stále platí, že Bůh je opravdu náš Otec, anebo jestli má nad námi moc někdo jiný. Zlý, sobecký, pyšný a lživý. Jak to poznat? Pán Ježíš v rozhovoru s Židy jim řekl: „**Kdyby Bůh byl váš Otec, milovali byste mě, neboť jsem od Boha vyšel a od něho přicházím....ale vy nemůžete snést mé slovo. Váš otec je d'ábel a vy chcete dělat, co on**

žádá. On byl vrah od počátku a nestál v pravdě, poněvadž v něm pravda není. Když mluví, nemůže jinak než lhát, protože je lhář a otec lži.“ Dábel je, bratři a sestry, mistr lži, skrývá se za všelijakým lákavým pokušením, aby nás zotročil. Aby nás skrze různá pokušení odváděl od Boha pryč. Aby nás svedl, aby nás nahnal tam, kam on potřebuje. Pryč od Boha. A proto je potřeba být stále ve střehu a stát v pravdě Božího slova.

A proto je užitečné si čas od času položit otázku. Vede mě Kristův pokoj? Anebo je to něco zlého, co se mne zmocňuje, co mě zotročuje? **Co se člověka zmocní, tím je zotročen.** Všichni asi víme, co to je otroctví a kdo je to otrok. Otroek nepatří sám sobě. Není svým pánem. Někdo nad ním vládne. Není svobodný, nemůže jít, kam chce, nemůže si dělat, co chce. A jistě známe z mnohých filmů, že některým otrokům bylo velmi těžko. Těžká práce od rána do večera, mnohdy i v okovech, na šíji naložené jařmo. A nad nimi stojí dráb, který je uhodí bičem nebo holí ve chvíli, kdy otroci poleví v práci, protože už prostě nemůžou. Ostatně to zažili Izraelci v Egyptě, kde byli otroky po 400 let. V knize Exodus čteme, že **Egyptané jim ztrpčovali život tvrdou otročinou při výrobě cihel a všelijakou prací na poli. Všechnu otročinu, kterou na ně uvalili, jim ještě ztěžovali surovostí.** Nicméně už zde, v tom starozákonním příběhu máme návod, jak být vysvobozen. **Izraelci vzdychali a úpěli v té otročině k Hospodinu.** Čili začali se obracet v modlitbách k Bohu. **A On jejich sténání slyšel.** A poslal jim vysvoboditele. Když k nim ale Mojžíš přišel a zvěstoval jim, že je Hospodin chce vysvobodit z egyptského otroctví a přivést do zaslíbené země, tak v Ex 6,9 čteme docela zajímavou informaci: **Mojžíš to tak Izraelcům vyhlásil, ale ti nebyli pro malomyslnost a tvrdou otročinu s to Mojžíšovi naslouchat.** Možná si to nedovedeme představit, protože jsme to nezažili, ale člověk, který dlouhá léta žije v otroctví, v okovech, a vlastně nic jiného nezná, než dřinu a bič, tak se většinou psychicky zlomí. Zmalomyslní. Rezignuje. Už ani nevěří, že může být někdy vysvobozen. Ovšem není to právě podobné i všelijakým dnešním otroctvím a závislostem? Nám Bůh, bratři a sestry, poslal jiného vysvoboditele. Pána Ježíše Krista. A On nás skutečně může vysvobodit z různých našich otroctví a vězení. Předpokladem ale je naše odhodlání a víra. Ti izraelští otroci, kteří neznali nic jiného než otroctví, si nedokázali představit, co znamená svoboda. A když ta svoboda přišla a s ní první těžkosti, tak se raději z pouště chtěli vrátit do „bezpečí“ okovů, vždyť v Egyptě přece měli **plné hrnce masa.**

Co tedy pro nás dnes může být otroctví? Prakticky cokoliv patologického, cokoliv, co nás žene, tlačí a nutí dělat něco, co víme, že není zcela v pořádku. Je to cokoliv, co nám užívá náš čas, který jsme mohli věnovat Bohu anebo svým bližním, nebo něčemu ušlechtilému. Je to také cokoliv, co škodí naší psychice nebo i tělesnému zdraví. Takovým klasickým příkladem otroctví je alkoholismus, nebo závislost na drogách, závislost na lécích. Ale jsou i jiné druhy moderního otroctví. Workoholismus, závislost na počítačových hrách, na pornu, na dietách, bulimie, anorexie, závislost na výherních automatech, na sázení. Ale není to pouze toto. Otroekem je každý, kdo zůstává v jakémkoliv hříchu, bez něhož si myslí, že nemůže být. Když Pán Ježíš vyučoval, tak řekl: **„Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.“** Zde máme další návod směrem ke svobodě. Zůstat v Božím slovu, budovat se Božím slovem, sytit se jím a učit se podle něj jednat, to je cesta k poznání pravdy, a tudíž cesta ke svobodě. Zase to znamená, že je velice důležité, čím sytím svou duši. Sytím-li se Božím slovem, přivede mě to ke svobodě, sytím-li se ze špatných zdrojů, pak se stávám otrokem hříchu a mé srdce se stane nevěrné, zahořklé. Pánu Ježíši tehdy mnozí odpověděli: **„Jsme potomci Abrahamovi a nikdy jsme nikomu neotročili. Jak můžeš říkat: stanete se svobodnými?“** I v této odpovědi můžeme nalézt klíč k tomu, co můžeme pro svou svobodu udělat. Není možné pomoci člověku, který si nepřizná, že je na něčem závislý. Nelze pomoci nikomu, kdo si neuvědomí, že je otrokem a že potřebuje pomoc. A tak mnozí zůstávají v otroctví i dnes. V otroctví svého hříchu. Nechtějí s tím nic dělat. Nepřiznají si to. Někdy je jim v tom i dobře. A myslí si, že to už tak nějak, tak jak to je, dovalčí. A nemyslí si, že by mohli být vysvobozeni. Pán Ježíš ale říká: **„Amen, amen, pravím vám, že každý, kdo hřeší, je otrokem hříchu. Otroek nezůstává v domě navždy; navždy zůstává syn.“** Pán Ježíš nechce, abychom zůstávali v jakémkoliv hříchu, ale abychom byli opravdu svobodnými Božími dětmi. Těm je totiž zaslíben věčný život v nebeském domě. Kdo ale zůstává otrokem svého hříchu, ten není dědicem Božího království. Zůstáváš-li tedy v nějakém otroctví, nenechávej to tak. Začni volat k Bohu, podívej se pravdě do očí, vyznej před Kristem svůj hřích, své otroctví a řekni Mu, že Jej potřebuješ, ať tě vysvobodí. A věř tomu, že ta svoboda existuje. Vždyť Pán Ježíš říká: **Když vás Syn osvobodí, budete skutečně svobodni. Amen.**

Modlitba píseň

Slovo poslání: 1. Korintským 6,12: ‚Všechno je mi dovoleno‘ – ano, ale ne všechno prospívá. ‚Všechno je mi dovoleno‘ – ano, ale ničím se nedám zotročit.

Požehnání: Milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dary i přítomnost Ducha svatého zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň